

Laia

I. Laia

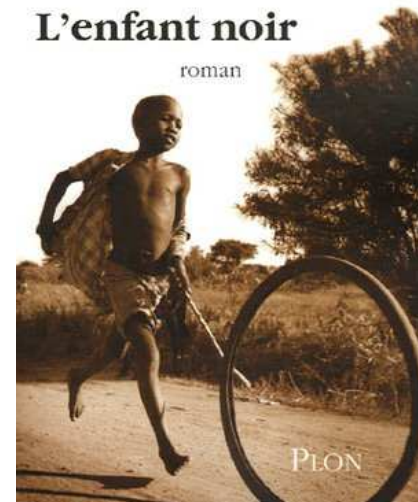
Com que ningú no es va preocupar mai gaire d'ella, havia passat la infantesa deixada a la bona de Déu. Quan encara no tenia dos anys, va estar malalta d'una malaltia estranya que la menava a les portes de la mort. El metge va parlar d'alcoholisme, de les lleis de l'herència i de nervis espatllats, va pronunciar amb èmfasi el mot «desconfiança» i va deixar la família esbalaïda i plena d'agraït respecte pel seu saber. Després d'aquell pronòstic, pocs creien en les possibilitats de salvació de la petita, però aquesta es va refer i va créixer esprimatxada, rampe lluda, esquerpa. Li agradava de passar-se hores i hores de cara al mar, indiferent al que la voltava, amb un posat impenetrable, impassible, gairebé d'idiota. En desvetllar-se, semblava algun cop fatigada, com si hagués fet un gran esforç. Altres vegades, i sobretot si algú gosava importunar-la, fugia cridant com si la torturessin i queia, estremida de convulsions, enmig del sorral i de les barques.

Club de lectura

CAMARA LAYE
Préface d'Alain Mabanckou

L'enfant noir
roman

El nen negre
de *Camara Laye*

Club de Lectura B
dimarts 17 de setembre a
2/4 de 7 de la tarda.

BIBLIOTECA CENTRAL
XAVIER AMORÓS
REUS

Camara Laye

Camara Laye va néixer l'any 1928 a Kouroussa (Guinea francesa) en el si d'una família molt lligada a les tradicions. Als 15 anys deixa la família per anar a fer els estudis tècnics a Conakry. Més tard, el 1946, obté una beca per anar a Argenteuil (França) per estudiar a l'École centrale d'ingénierie automobile. Treballa en diferents empreses relacionades amb l'automòbil.

És en aquest moment, el 1953, lluny del seu país, que escriu *El nen negre*.

El 1954 escriu *Le Regard du Roi*, un relat alegòric i iniciàtic, amb un heroi blanc com a protagonista refusat pels seus compatriotes que intenta accedir a la saviesa profunda de l'Àfrica amb l'ajuda dels mestres espirituals negres.

El 1956 torna a l'Àfrica i el 1958 amb la independència de la Guinea esdevé ambaixador de Ghana i més tard treballarà al Ministeri d'Informació del seu país. Progressivament entra en conflicte amb la política del president Ahmed Sékou Touré fins al punt d'haver-se d'exiliar del seu país i instal·lar-se al Senegal. Els seus dos últims llibres els escriu fora del seu país, el 1966 publica *Dramouss*, una continuació del *Nen negre*, on el protagonista convertit en adult, narra el seu desencant en tornar al seu país i critica durament el règim polític establert després de la independència.

Dos anys abans de la seva mort escriu el seu últim llibre, *Le Maître de la parole* (1978) en el qual retroba la tradició oral dels griots en transcriure una epopeia sobre l'emperador mandinga del segle XIII, Soundiata.

El Nen negre

“Àfrica negra, literatura rosa”, és amb aquestes paraules, títol d'un article publicat l'any 1955 a la revista “Présence africaine”, que l'escriptor camerunés Mongo Beti emprèn una crítica violenta contra “El nen negre” de l'aleshores jove i novell escriptor quineà Camara Laye. Considerada com una de les primeres novel·les de la literatura africana francòfona, d'ençà de la seva publicació l'any 1953. El llibre ha tingut molt d'èxit, sovint justificat pel fet de ser un text escrit principalment per a un públic “blanc”.

El llibre és un força autobiogràfic que endisna el lector en el món d'un poble tradicional vist des de la mirada d'un infant que creix i que intenta penetrar en els misteris de la societat que l'envolta. Aquesta mirada tot i semblar ingènua, capta subtilment les mutacions i transformacions que va viure l'Àfrica durant l'època de les colònies. Amb lucidesa, el narrador observa un món que està desapareixent, i es converteix ell mateix en protagonista d'aquests canvis, i intueix des de petit que ell no seguirà els passos del seu pare, que rebrà una educació diferent i que per aquest mateix motiu no podrà copsar mai totalment el misteri del món en el qual viuen els seus.

La imatge dibuixada de l'Àfrica va ser criticada per alguns intel·lectuals, com Mongo Beti, que la van considerar massa estereotipada i idil·lica. Una imatge per a un públic colonitzador, en ple combat dels pobles africans per la descolonització. Aquesta novel·la apolítica s'allunya de la literatura compromesa practicada per la majoria d'escriptors des del Moviment de la Negritud creat per poetes com Aimé Césaire, Léopold Sédar Senghor o Léon Gontran Damas després de la segona guerra mundial.